

Capitolul 2

Nimic nu valorează cât o lecție părintească

Merg liniștit pe stradă, chiar pe linia de pe mijloc.

O mare de lătrături, scheunături și urlete câinești se revarsă peste întreg sat. Și înjurături pe la ferestre.

Sunt singur cuc. Toți câinii vagabonzi au dispărut ca prin minune. Pisicile își fac siesta pe acoperișuri. Monștrii cu picioare rotunde stau nemișcați prin curți și garaje. Sclavii sunt băgați prin case și dorm după masa de prânz sau se împerechează ca să facă noi sclavi.

Totul e minunat în satul meu. Singura chestie care mă calcă pe nervi și-mi strică plimbarea e afurisita asta de hărmălaie. Câini proști! Sunt în stare s-o țină așa ore în șir.

- Bună, tată!

Privesc mirat spre petecul negru care vine ca o săgeată și se rostogolește la picioarele mele. Îl miros pe creștet și îl ling cu drag pe una din urechi.

- Aha... bună, Petecuț. Ce mai faci, fiule?

- Sunt bine, miaună el vesel. Am ieșit să mă plimb, dar umblă vorba că au apărut hingherii prin sat și m-am ascuns în burlanul de colo.

- Ei, prostii. Nu crede toate lătrăturile pe care le auzi. Frațiorii tăi ce mai fac?

- Conservă și Mustață-Albă? Ce să facă? Cresc. Suntem bine cu toții și ne este tare dor de tine. Când mai treci să ne vezi?

- Păi... probabil, zilele astea. Crede-mă, am fost teribil de ocupat.

- Și mama se tot întreabă ce mai faci.

- Ah, uitasem. Mă-ta e bine? Sănătoasă? Vă alăptează suficient?

- Nu ne mai alăptează.

- Ei, fir-ar să fie! De ce?

- Pentru că ne-a înțărcat. Suntem mari, tată. Avem deja patru luni.

- Serios? Ptiu, bată-te norocul să te bată, ai crescut așa repede. Și totuși pari cam pricăjit. Ia hai cu tata.

- Unde?

- Să-ți prind un șoarece. Nu te-ngrijora. Fac cinste.

- Ura! Era și timpul să mă învețe și pe mine cineva cum se prinde un șoarece. M-am săturat de pâine cu lapte.

- Uite, te-nvăț eu cum se prinde și după aceea ai să-i înveți și pe frații tăi. Și să-i spui maică-tii să vă hrănească mai bine, altfel o să am o discuție foarte serioasă cu ea. Las' că știu eu cum e ea. Moțăie cât e ziua de lungă sau stă și-și ascute ghearele de copacul din curte. Cunoaștem noi. Așa să-i spui.

- Așa o să fac. Dar ar fi și mai bine dacă ai veni personal ca să-i spui. Mama nu prea recunoaște, dar îți cam simte absența. Vorbește numai despre tine. Destul de des.

- Serios? Ce vorbe spune?

- Nu prea frumoase.

- Adică?

- Nu pot să spun, tată. Mi-e rușine. Dar nu e de bine.

- Aha... O să vin, o să vin. Acum, că v-a înțârcat, cred că a sosit timpul să o mai vizitez încă o dată. Poate chiar de două ori.

- Tati, am o curiozitate. Cum se face că tu ai o blana roșcată așa de frumoasă, mama are blana galben deschis, iar eu sunt negru cu stea în frunte?

- Ei, fiule... nu băga toate prostiile-n seamă. Probabil ai un strămoș negru cu stea în frunte. De altfel, culoarea blanii nu are nici o importanță. Important e ce se ascunde sub blană.

- Înțeleg. Și... unde găsim șoarecele pe care vrei să mi-l prinzi?

- Petecuț, vezi tu casa aia mare din lemn? Aia din stânga. Aia gri cu negru.

- Da. O văd.

- E nelocuită. Ușile și ferestrele-s încuiate de luni de zile. Iarba și buruienile au năpădit curtea. Copacii sunt netunși. Nici măcar un câine nu există acolo.

- Aha.

- Pentru un începător ca tine, e mană cerească. E terenul ideal vânătoare. Găsești de toate, fiule. Șoareci, șoricei, cârțițe, vrăbiuțe... o adevărată cămară. Hai să sărim gardul. Hopa sus!

Mica livadă pare pustie. Pun pariu că nu e chiar așa.

Probabil hărmălaia javrelor din sat au speriat toate păsărelele de prin copaci, dar eu sunt convins că tot vom găsi ceva bun. Fie prin copaci, fie prin scorburi sau... vedem noi.

La urma urmei, e o chestiune de onoare. Tocmai mi-am invitat fiul la un șoarece așa că aș face bine să găsesc repede ceva. N-aș vrea să ajungă acasă și să-i povestească maică-sii cum că el și tata au pierdut o oră pândind degeaba prin livadă.

Oricum, chiar și așa, tot e mai bine decât să piardă timpul aiurea prin sat. Timpul petrecut între tată și fiu e sfânt și călește caracterul micului pisoi. Îmi aduc aminte de vremurile când vânam pe aici împreună cu tata, Mare Motan să-l aibă în pază.

Bătrânul nu era rău cu mine și-am avut multe chestii interesante de învățat de la el. Recunosc, uneori îi mai sărea țandăra și-mi cârpea câte o labă peste urechi, mai ales atunci când îl sâcâiam prea des. Mi-ar fi plăcut să petrecem mai mult timp împreună, dar soarta a vrut altfel. A mâncat un șoarece otrăvit și ăsta i-a fost sfârșitul. S-a stins prea repede. Avea doar șapte ani.

- O să-ți povestesc într-o bună zi despre bunicul, spun îngândurat, dar acum nu-i nici timpul, nici locul. Uite, Petecuț, rămâi aici și nu fă nici un zgomot. Privește și observă tehnica mea. Tata a ochit o vrabiuță pe ramura aceea și-o să se apropie de ea pe nesimțite.

- Păi, n-o să te audă?

- Nici pomeneală. Lătrăturile câinilor se aud din toate direcțiile și asta-mi va fi de folos. O să vezi. O să-mi pice în labă cât ai zice pește.

- Pește.

- Poftim?

- Am zis „pește”, repetă fiu-miu zâmbind cu gura până la urechi.

Mda, acum înțeleg bine de ce mă cârpea taică-meu când aveam vârsta lui Petecuț. E bine de știut: nu bătrânul meu era vinovat, săracu'.

Oftez și mă îndrept cu mișcări agile, dar lente, de copacul cu pricina. Știu că fiul meu e cu ochii pe mine așa că încerc să-mi desfășor toată tehnica. Are ocazia să vadă un vânător desăvârșit în acțiune. Un profesionist!

Peste ani, le va povesti copiilor săi despre bunicul și despre prima vânătoare la care a asistat.

Scot încetișor ghearele și mă cațăr silențios pe tulpina copacului, apoi ajung pe o cracă înaltă, foarte aproape de vrăbiuță

Săraca de ea stă așezată un pic mai sus de mine și scrutează liniștită împrejurimile. Piuie fericită de parcă n-ar avea nici o grijă pe lumea asta, ceea ce nu-i prea departe de adevăr pentru că în curând nici nu va avea.

Se uită în direcția opusă.

Stau nemișcat ca o stană de piatră și calculez distanța din priviri. Cred că dintr-un singur salt aș putea să ajung la ea și s-o înșfac. Problema e alta: ce-o să se întâmple după.

Probabil o să mă dezechilibrez și-o să cad din copac cu ea în gheare. E cam mare distanța până jos și prevăd că o să mă cam doară fundul. Nu-i adevărat că pisicile cad mereu în picioare. E un mit.

Fie ce-o fi. Îmi trag ușor sub mine labele din spate, mă balansez și sunt gata să sar.

Ptiu! Exact acum a întors capul și mă privește c-un singur ochi. Clipește, apoi mă privește cu celălalt.

- Serios? ciripește ea deodată. Chiar crezi c-o să mă nimeresti de la distanța aceea?

Pare jumătate mirată, jumătate amuzată.

- Nu înțeleg, mârâi supărat. Care-i problema cu distanța? Crezi că nu pot sari până la tine sau ce? Ei bine, află că dacă voiam să pun laba pe tine o făceam demult. Dar eu n-am nici o treabă cu tine.

- Făceai plajă, adică.

- Exact. Ce, scrie undeva că pisicile nu au voie să stea la soare în copac? Ce mi-e copac, ce mi-e gard... tot aia.

- Tată!

- Ce vrei, Petecuț? Care-i problema?

- M-am plictisit, suspină piciul. Dacă tot n-ai prins vrabia, pot să mă plimb nițel prin livadă?

- Fie. Plimbă-te cât vrei, fiule.

- Dar tu ce faci? Vii jos?

- Încă nu, puiule. Tati mai face un pic de plajă și mai stă de vorbă cu domnișoara vrabie.

- Doamnă, precizează vrabia zâmbind. Nu mai sunt domnișoară de vreo doi ani. Am scos două rânduri de pui.

- Oh, mă bucur să aud asta, spun dând încântat din cap. Sunt pe aici puii?

- Nu, dragă. Au crescut și-au făcut aripi cu toții, au părăsit cuibul. N-a mai rămas nici unul cu mine. I-am hrănit, i-am ocrotit, i-am învățat să zboare și... acum sunt fiecare la cuibul lui iar eu sunt singură ca o cucuvea. Singură mereu. Exact la asta mă gândeam acum câteva clipe, înainte să te văd.

- Noi, motanii, nu prea ne bătem capul cu prostiile astea. Contribuim și noi, nimic de zis, dar, după ce se nasc puii, ne vedem de ale noastre. Nu purtăm grija lor și nu suferim prea tare din cauza singurătății.

- Ferice de voi.

- Nu vrei să vii un pic mai jos?

- De ce?

- Păi, nah... ca să putem discuta și noi mai comod. Mi-e nu știu cum să tot stau așa, cu gâtul ridicat și capul dat pe spate. Ție nu ți-e greu să te uiți în jos?

- Cătuși de puțin. Lasă că e bine și așa.

- Insist.

- Eu insist să nu insiști.

- Ei, asta-i culmea! Doar nu crezi că am gânduri necurate. Vino, soro, un pic mai jos. E destul loc pentru amândoi pe creanga asta. Vreau doar să discutăm prietenește, să stăm la taclale.

- Tu cu mine vorbești?

- Păi... da. Îmi ești simpatică.

- Aș fi înclinată să-ți dau crezare, dacă nu te-ai linge pe bot în timp ce-mi spui toate astea.

- Mă jur pe Marele Motan, lăudat fie-l numele, că nu am intenții rele. Poți să ai încredere deplină în mine. Va fi doar o simplă discuție, așa... de la prieten la prietenă.

- Iar eu mă jur pe Marele Vrăbioi că nu cred o iotă din tot ce îndrugi tu acolo, ciripește ea zâmbind. De altfel, îmi amintesc perfect de tine, stimabile.

- Cum așa?

- Uite-așa! Ne-am mai întâlnit și acum un an și mi-ai îndrugat verzi și uscate. Era tot vară și eu eram tot în livada asta. Fiind mai tânără, n-a lipsit mult să pic în gheara pe care o întindeai cu prietenie spre mine.

- Aaa... tu erai?

- Eu, scumpule.

- Păi, de ce nu spui așa? Hmm, ce mică e lumea.

- Mie-mi spui? Află că de aici, de sus, te văd aproape zilnic și-ți știu cam toate drumurile și toate ocupațiile. Tu ești Wollo, mare crai printre pisicile din sat.

O privesc amuzat și recunosc cu modestie:

- Nu neg, eu mi-s! Iar ăla micu de jos e urmașul meu. L-am făcut cu Fifi, pisica galbenă care locuiește la capătul străzii.

- Și mai ai un rând de pui cu... nu știu cum o cheamă. Pisica de la casa cu stejari în curte.

- Cu Lola, da. Avem împreună un pisoi roșcat și trei pisicuțe tot roșcate. Patru de toți, mânca-i-ar tata de roșcați!

- Și ți se pare normal să faci două rânduri de pui cu două pisici și apoi să te plimbi tot timpul și să lenevești cât e ziua de lungă. Ce fel de tată ești tu?

Simt că încep să mă enervez. Craca începe să tremure sub mine. Ce-ar fi să fac totuși saltul ăla?

Vrabia se uită foarte liniștită la mine și pare să-mi citească gândurile.

- În primul rând, spun morocănos, în afară de astea două pisici și cei șapte pui, mai am încă doi puiuți cu Kaya, patru cu Aida și alți doi cu Petra.

- Cinsprezece de toți.

- Îhî. Ești tare la făcut socoteli.

- Cincisprezece făcuți într-un singur an cu cinci pisici. Halal să-ți fie, Wollo! Ce să-ți mai zic? Nu mai e nimic de spus. Bravo!

- Mulțumesc.

- Nici nu-i de mirare că hingherii vin tot mai des în satul acesta. E plin peste tot de căței și pisicuțe. Din cauza unor iresponsabili ca tine, noi vrăbiile am ajuns să nu mai fim nicăieri în siguranță. Pisici flămânde peste tot, prin copaci, pe garduri, acoperișuri. Căței și pisicuțe.

- În ceea ce privește cățeei, eu n-am nici o vină.

- Ești sigur? Întreabă ea batjocoritor.

- Asta-i prea mult! miorlăi furios și țâșnesc ca o săgeată spre ea.

Și inevitabilul se întâmplă: ratez craca și mă rotesc prin aer în cădere liberă. Am timp să-mi treacă toată viața pe dinaintea ochilor. Fiecare bătălie cu motanii din sat, fiecare aventură, fiecare mătă pe care am onorat-o cu atenția mea. Absolut totul.

Apoi aterizez cu un bufnet sec pe o grămadă de crengi uscate și-mi aștept liniștit moartea. Știam eu că-i fals: neamul pisicesc nu are nouă vieți.

- Cip, cirip! râde vrabia. Frumoasă încercare, n-am ce zice, dar cum se face că ai căzut pe spate ca un sac de cartofi? Eu auzisem că pisicile aterizează totdeauna în picioare.

- Nu crede tot ce auzi, gem eu încercând să ies din grămada de crengi încâlcite. După cum observi, uneori se mai întâmplă să aterizăm și-n cap.

- E bine de știut, ciripește vesel vrabia.

Deschid ochii cu prudență și privesc în jur. Lumea e cu susul în jos, exact cum spunea bunicul, Marele Motan să-l odihnească. Apoi mă întorc pe o parte și mă ridic în picioare oftând. Lumea revine la forma ei inițială, dar parcă se tot balansează.

- Nu te descuraja. Rămâne pe data viitoare, se aude ciripitul vrabiei de undeva, foarte de sus.

- Nu prea cred, spun fără să privesc în sus. O să-mi economisesc puterile în privința ta și-o să caut o vrabie mai prostuță. Tu ești prea înțeleaptă pentru gustul meu. Dacă mă gândesc bine, nici n-ai ce să mănânci dintr-o amărâtă de vrabie. Sunteți mici, numai pene și oase. Cu un porumbel sau o coțofană se schimbă socoteala.

- Bravo, tigrule. Ai început și tu să devii mai înțelept. Poate că ar trebui să cazi mai des în cap.

- Și nici nu-i sănătos să mănânci vrăbii, continui eu dezmoțindu-mi articulațiile. Îmi amintesc de răposatul meu bunic. Vrabiile l-au dat gata. A și murit din cauza lor.

- Cum așa?

- Aveți oasele mici și ascuțite. Bunicul a avut o moarte lungă și înfiorătoare.

- Mă bucur să aud asta.

- Taci, vrabie! Mai țineți pliscul. Puțin respect în memoria bunicului meu, fir-ar să fie!

Vrabia își ia zborul râzând în hohote și un găinaț aterizează foarte aproape de mine. Cât pe ce să mă nimerească.

Petecuț a dispărut și el. Probabil s-a plictisit și s-a cărat la mă-sa.

Rămân doar eu cu amintirile mele. Bunicul și tata. Unul mort în chinuri din cauza unei vrabii cu oase ascuțite, celălalt mort în chinuri din pricina unui șoarece otrăvit. Soarta a lovit crunt neamul meu. Se pare că ne e scris să nu murim nici unul de moarte bună, în fotoliu sau pe canapea. Ce tragedie!

Simt nevoia să vărs o lacrimă pentru înaintașii mei și – de ce nu? – pentru mine. Sunt un motan sentimental și am o inimă simțitoare.

Și, exact în momentul în care mă pregătesc să plâng ca să mă răcoresc, se aude un foșnet și tufele din fața mea încep să se miște.

Înghet. E clar, e un șarpe. Sunt sigur că e un șarpe. Nu poate fi altceva.

Curtea și livada asta sunt părăsite de mult timp. Îmi amintesc de ziua când locatarii au scos toată mobila din casă și-au suit-o în burta unui monstru cu picioare rotunde, apoi s-au cărat.

Nimeni n-a mai îngrijit boscheții și copacii. Pariez că e un șarpe. Mă pândește de dincolo de tufa asta de trandafiri. Sunt convins că lighioana mă privește cu sânge rece de dincolo de frunze și țepi. Probabil calculează ce să facă și cum să facă.

Ei bine, o să-i dejoc planurile.

- Știu că ești acolo! țip din toți plămânii. Te-am depistat! Degeaba te ascunzi.

Tufa se mișcă și doi ochi mă privesc. Inima-mi bate ca nebuna în piept. Știam eu că toți motanii din neamul meu n-au parte să moară în fotoliul lor de acasă. Presimțeam. Dar nu credeam că moartea o să-mi dea târcoale chiar azi. Sunt totuși tânăr. Am doar patru ani și ceva.

Apoi frunzele se dau deoparte și apare Petecuț. Ține în gură un șoarece mare cât capul lui. Șoarecele e viu. Se zbate. Protestează.

- Bra... bravo, fiule, spun cu jumătate de gură.

Ei, asta-i bună! Habar n-aveam ce vânător destoinic se ascunde în fiul meu. Ziua asta e plină de surprize.

- Am picat peste el ca fulgerul, se laudă Petecuț mândru nevoie mare. Nici n-a avut timp să-și dea seama ce se-ntâmplă.

- Nu te-a învățat maică-ta că nu e frumos să vorbești cu gura plină? spun cu reproș. Unde-ți sunt cele șapte săptămâni de acasă?

- Scuze, tată, răspunde el rușinat, apoi pune șoarecele jos și-l lipește de pământ cu laba. Voiam să zic că l-am prins cât ai zice „pește”, exact așa cum ziceai.

- Știam că așa o să se întâmple. Exact de aceea mi-am făcut de lucru cu vrabia, ca să-ți dau ție timp să descoperi pe îndelete livada, mușuroaiele, tufele. Ei bine, raționamentul meu a fost corect și nu mi-ai înșelat așteptările.

- Ești mândru de mine, tată?

- Ăă... depinde. Ia să te testez eu nițel. Pasul unu a fost să prinzi șoarecele. Țsta e cel mai simplu pas. Ce urmează să faci mai departe? Ia să vedem care-i pasul doi.

- Păi...

- Hai, fiule, detaliază. Ce face orice pisică după ce prinde un șoarece? Ascult.

- Țl mănâncă. Mama spunea că ficatul și creierul sunt cele mai dulci. E clar: trebuie să-i mănânc creierul.

- Țndurare, geme șoarecele. Domnilor, fie-vă milă! Nu-mi mâncați creierul și ficatul! Oh, Mare Șoarece, ajută-mă! Am opt copilași acasă.

Eu și Petecuț ne uităm unul la altul, apoi privim spre amărât.

- Lasă chițcăiala, spun plictisit. Vorbești numai când te întrebăm noi, da?

- Fie-vă milă! Lăsați-mă să plec și o să mă rog Marelui Șoarece pentru sănătatea voastră!

- Despre ce vorbește ăsta, tată?

- Habar n-am. N-am auzit în viața mea de Marele Șoarece. Probabil, e o invenție de-a lor. Toată lumea știe că adevăratul stăpân, creatorul cerului și al pământului este unul singur și anume Marele Motan, binecuvântat fie-I numele. Restul e apă de ploaie.

- Dar eu n-am auzit încă de El.

- Ei, asta-i culmea! miorlăi supărat. Cum se poate așa ceva? Ziceai că ai patru luni și ești înțârcat. Nu ți-a povestit mă-ta despre Marele Motan? Hmm... se pare că va trebui să am o discuție foarte serioasă cu ea. Lasă, lasă... Rezolvăm noi și chestiunea asta. O să te duc cât de curând s-o vizitezi pe preacuvioasa Linda și o să-ți explice ea ce și cum. O să-ți deschidă mintea și-o să-ți explice o groază de chestii. Iar mai târziu, peste un an, când ți vor crește mustățile, tot ea o să-ți explice și alte șmecherii. Dar să nu-i spui maică-tii. Rămâne între noi.

- Țndurare, domnilor...

- Măi, șoarece, tu ești surd? De ce ești pisălog? Chiar nu vezi că încerc să-mi povățuiesc fiul? E un moment solemn. E un dialog între tată și fiu. Chiar nu observi că ești în plus.

- Exact asta ziceam și eu, onorabile domn! se vaită șoarecele. Sunt în plus și vreau să mă retrag. Gând la gând cu bucurie.

Și ar mai vrea el să spună ceva, dar laba lui Petecuț se apasă necruțător pe spinarea lui. Se aude un pârâit discret de vertebre.

- Nu așa tare, fiule, spun îngrijorat. Nu vrei să-l omori. Nu încă.

- Dar, dacă nu-l omor, cum o să-i mănânc ficatul? face el posomorât. Mi-e foame, tată.

- Lasă foamea. Toate la timpul lor. Ciulește urechile la mine: o să te învăț pasul doi. Bine?

- Bine.

Am un fiu ascultător. Îmi place asta, așa că îl ling pe cap și îi explic cu răbdare:

- Ori de câte ori ai prins un șoarece, următorul pas va fi să te joci cu el. Să-l urmărești. Să-l prinzi iar și să-l arunci în sus. Apoi iar îi dai drumul și o iei de la capăt.

- De ce?

- Simplu: dacă fuge, dacă e vioi, dacă încearcă să scape înseamnă că e sănătos. Dar dacă stă ca o cârpă, dacă pare amețit, dacă se clatină... atunci nu-i a bună. E posibil să fi mâncat otravă. Dacă mănânci un șoarece otrăvit, pățești și tu ce a pățit bunicul tău.

- Ce-a pățit?

- Nu vrei să știi. Mai bine fă așa cum îți zic. Hai, joacă-te cu el.

- Și dacă scapă? Dacă îl pierdem printre tufe? Larba e înaltă.

- N-are cum să scape, spun râzând. Suntem doi, nu?

- Fie, mormăie Petecuț cu jumătate de gură.

Privim amândoi spre șoarece. Petecuț își ia laba de pe el.

Șoarecele stă ca o cârpă, pare amețit și se clatină.

- E clar, spun supărat. De aia l-ai prins așa ușor. E otrăvit. E pe moarte.

- Da, domnilor! Asta încercam să vă explic și eu, șoptește șoarecele. Sunt plin de otravă de la vârful nasului până-n vârful cozii.

- Nu mai spune, exclamă Petecuț nervos. Nu păraii așa otrăvit când fugeam după tine printre răzoare. Dimpotrivă, păraii foarte vioi și alergai ca nebunul.

- Acelea erau ultimele zvâcniri de viață din mine, chițcăiește șoarecele cu o față plouată. Dar, de acum, s-a terminat. Simt cum otrava-mi curge prin vene. Vederea mi se încețoșează. Îmi simt gura uscată. Apă! Un pic de apă... E ultima dorință a unui muribund.

- Tată, tu ce crezi? miaună Petecuț.

- Dar tu ce crezi, fiule?

- Eu zic că vrea să ne păcălească. De altfel, a fost lângă noi tot timpul și ne-a auzit toată discuția. Se preface, dă-l încolo.

- Dar dacă nu se preface? Îți asumi riscul să mănânci un șoarece otrăvit?

Petecuț tace. Acum, nu mai pare așa dornic să guste din creierul și ficatul șoarecelui.

Privim amândoi atenți spre lighioana mică și păroasă. Se pare că-și dă duhul. Codița îi tremură. Trupul icnește. Ochii se închid și se deschid anevoie. Clar, e pe moarte.

Slavă Marelui Motan că nu ne-am apucat să-l mâncăm. Ar fi fost o tragedie. Sunt mândru că am salvat viața fiului meu.

- După cum vezi, spun posomorât, șoarecele ăsta mai are un pic și-și dă obștescul sfârșit. Nimic de făcut aici, fiule.

- Mda.

- Deja pute a mortăciune pe aici. Simți duhoarea? Hai să plecăm.

- Bine, tată. Dar, înainte de a pleca, propun să scurtăm chinul nefericitului. Mi-e milă de el.

- Bună idee, aprob trist. Șoarece, neșoarece... e păcat să-l lăsăm să se chinuie. Ai suflet bun, Petecuț. Semeni cu maică-ta. Hai, trage-i o labă în Numele Tatălui.

Tresărim amândoi. Șoarecele a înviat dintr-odată. Privim în urma lui. Uitând că e otrăvit, a ajuns dintr-un salt la rădăcina tufei de trandafiri. Apoi urmează alt salt și șoarecele dispăre într-o gaură din pământ.

Petecuț își revine primul. Aleargă și începe să sape grăbit. Nu spune nimic, dar se vede cât colo că-i supărat foc.

- Lasă, puiule, nu te mai osteni, îi spun părintește.

- Dar, tată...

- S-a dus și n-ai ce-i face. Galeriile din pământ sunt lungi și întortocheate. N-are rost. Economisește-ți energia. Mai sunt și alți șoareci pe lumea asta. Oricum, ăla nu-mi plăcea. Era un fățarnic și-o ființă cu două fețe. Un prefăcut. Ar fi fost nesănătos să-i mănânci creierul. Putregaiul minții e contagios. Mai bine vino cu mine să-ți fac cunoștință cu preacuvioasa Linda.

- Dar mi-e foame.

- Fiule, nu doar burta are nevoie de hrană, ci și mintea, iar hrana minții e mult mai importantă.

- O să mă certe mama. Sunt plecat cam de mulțisor de acasă.

- Bine, fie. Rămâne pe altădată. Du-te, Petecuț și ai grijă cum traversezi.

Monștrii cu picioare rotunde nu iartă.

- La revedere, tată. Îți mulțumesc de sfaturi!

- Hai, șterge-o!

Privesc zâmbind în urma fiului meu. Sunt tare mândru de el. Seamănă cu mine. Inteligent și aprig. Exact așa cum eram eu cu mult, muuult timp în urmă. Of, cum mai trece timpul! Parcă zboară.

Oare pe unde-o fi umblând Linda la ora asta? Aha, cred c-o s-o găsesc la ea, în pod. Ia să vedem.

Nota autorului:

Tu ce crezi? O fi găsit-o pe Linda la ea, în pod sau nu?

O să ne lămurim pe 01 decembrie 2018, când o să apară cartea.

Până atunci, dacă ai întrebări, mă găsești așteptându-te cu parul pe pagina mea de contact sau pe profilul meu Goodreads, adică [aici](#)